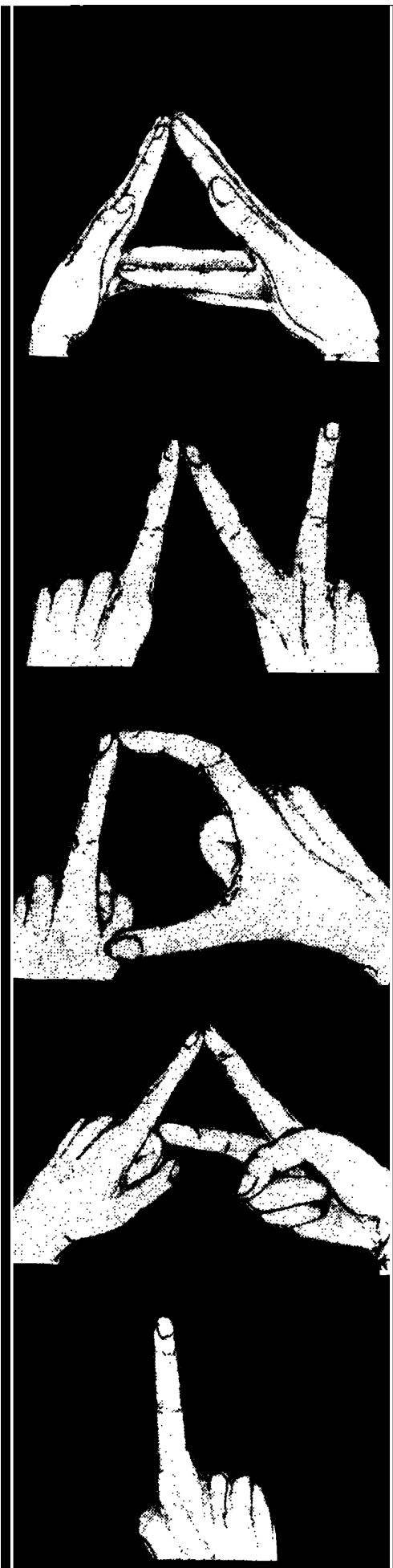

GRUODIS
Nr. 27 2008

aūdai-Dabartinės lietuvių kalbos
žodynas-anądien, anąsyk:
A. smarkiai lijo

KAIMA SUTARTINĖ

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

Redaktorės žodis

Kasdienybė – žieminis lietus. Liceistiškiausias vaizdas? Skėčių jūra fojė. Taip, tai bene ryškiausias peizažas. Ir pirkdamas lietsargį vis pagalvoji: kad tik ne visiškai juodas, nes tuomet būtinai pasitaikys diena metuose, kai trauksi namo ne po savuoju... Tai štai taip įmeti į tą jūrą savo taškuotą skėtį ir girdi:

- Ką manai?
- Apie ką?
- Apie Kalėdas.
- Nieko.
- Nejaugi savo nuomonės neturi?
- Turiu. Nervina.
- Nesąmonė! Taigi taip miela.

Ir pikčiausia, kad Kalėdas gali pakeisti bet kuo: knyga, renginiu, žmogumi... Tave kasdien užsipuola įvairiausi žmonės teigdami, jog privalai turėti savo nuomonę.

- Pritariu: privalai.
- Pritariu: ne tam išsikovojom žodžio laisvę.
- Pritariu: kad tylėtume.
- Pritariu: kalbėk.

Bet būkit geri, neužsipulkite iškart tų, kurie kalba ir pasako savo nuomonę. Ypač – jei ji nesutampa su jūsų. Kai pamatau tuos drąsuolius, kurie praveria burnas žinodami, jog po akimirkos bus užpulti, pradėdau suprasti

tylinčiuosius. Tiesiog liūdna matyti drąsius atstumtus žmones. Taip, jie jus sukritikavo, bet gal ne be pagrindo? Ir gal kiek ir perdėjo, bet

tik tam, kad geriau suprastumėt. Matyt, vienas iš jų ir nusipirko tą raudoną skėtį su bananais, kad tikrai nesusimaišytų... Bet aš ne apie tai. Nepykit, jei nesudėliosiu rišlaus teksto ar šis numeris pasirodys per daug nostalgiskas. Visiškai nenoromis, tikrai. Vis žiema kalta. Tiesa, apie ją...

Vis pagalvodavau: kaip žinoti, ar tu dar vaikas, ar jau suaugęs žmogus? Bet pirmosios iškritusios snaigės tarsi pačios pakuždėjo atsakymą. Tiksliau klausimą: o su kuo tau asocijuojasi žiema? Šią akimirką suspindi akys: sniegas, šaltukas, gniūžtės, karas, rogės, ledas?.. Vaikystė. O paklauskite tėvų, ką jiems praneša žiema. Iš pradžių išgirsit apie sniegą ir šaltį, bet vargu ar akys spindės džiaugsmu. Gal ir nepasakys, bet pagalvos apie brangų namų šildymą ir pavojingus slidžius kelius. Ir

nepasakysi, jog jie neteisūs. Bet gal taip ir galima atskirti?.. Kol dar kyla noras griūti į pusnį ir išpausti joje dailų sniego angelą, tol esi vaikas. Tiesa, neretai prisimeni, jog po to bus šlapia ir šalta, todėl tik nusišypsai ir pasižadi tai padaryti kitą dieną. Bet bent žinai, kad vis dar kyla toks noras. Ir vis dar moki džiaugtis paprastais dalykais... Kad tik ilgiau taip... Juk būna žmonių, kurie vaikai lieka visą gyvenimą. Tiesa, bėda ta, jog šiuos žodžius galima pasakyti ir teigiama, ir neigiama prasme... Bet dar pabūkit vaikais. Nors per Kalėdas.

Gražių Jums švenčių. Ir skanių „Andų“ – daug meilės įdėjom kepdami. Tikrai ne mažiau, nei Kalėdinius pyragus.

Redaktorė *

Redakcija

Redaktorė: Unė Kaunaitė TB1 • **Techninis redaktorius:** Daumantas Baltrušaitis 3c • **Viršelio dailininkės:** Monika Ulytė TB1, Unė Kaunaitė TB1 • **Iliustracijų autorė:** Gabrielė Ganzaitė 3b • **Straipsnių autoriai:** Akvilė Milkevičiūtė 2a, Ugnė Kleinauskaitė 3b, Viktorija Navickaitė 3b, Unė Kaunaitė TB1, Gintarė Masiulytė TB1, Simas Čelutka 4b, Ignas Anikevičius TB2 • **Kviestiniai autoriai:** Barbora Drąsutytė, Vytautas Miežys • **Kūryba:** Ieva Krivickaitė 3b • **Padedanti mokytoja:** Vilija Dailidienė

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

Prezidentės žodis

Ugnė Kleinauskaitė 3b

Naująją savivaldą sudaro:

Emilija Varevičiūtė
Rimgaudas Stundžia
Dovilė Aladaitytė
Rūta Miškinytė
Augustina Gabrilavičiūtė
Gytis Radzevičius
Ieva Raščikaitė
Monika Petniūnaitė
Gediminas Ziezys
Austėja Baškytė
Agnija Leonova
Olga Juralevičiūtė
Kotryna Pilipavičiūtė
Greta Štikelytė
Jonas Klimas
Žilvinas Lešinskas
Unė Kaunaitė
Kostas Jakeliūnas
Ugnė Kleinauskaitė

Sveiki sveiki. Čia ir vėl aš – žvali, dar nepavargusi, besiauginanti kietesnę odą. Seniai jau praėjo Mediumas, baigėsi mainai su KTUG, nebe už kalnų jau ir Kalėdos, tad negaišinsiu jūsų brangaus laiko, kad spėtumėte supakuoti dovanas.

Jei kam nors į galvą šovė mintis, kad pasibaigus rinkimams pamiršau, apie ką kalbėjau per debatus, arba jeigu kas nors galvoja, kad pamečiau lapelį su darbų, kuriuos žadėjau nuveikti, sąrašu, meskit tą mintį į šalį, – nieko aš nepamiršau! Nauja savivalda aiški, pirmieji darbai išdalinti, o dalis jų jau net ir įveikti. <...>

Linkiu darbingų metų, nelikti abejingiems tam, kas vyksta licėjuje, pradžiuginti daug draugų per Kalėdas ir sniego. Daug daug sniego.

Turinys

2	Redaktorės žodis	16	Apribotas laisvų grafikų išdavimas olimpiadininkams: ko visu tuo siekiama?
3	Prezidentės žodis	17	Ateitis priklauso jiems!
4	Gandų medžioklė: Mediumas	18	Viešnage KTU gimnazijoje
6	Apie licėjaus prezidentūrą, Senatą ir LMP	19	AŠ – JIE – MES
8	Tikram licėistui	20	Perliukai
11	JŪS paklausėte, JIE atsakė		
13	Laiškas licėjui		
15	Rinkimų agitacinės savaitės nostalgija: geri buvo laikai, visi šypsojos		

Dėkojame Urtei iš 2c ir jos tėčiui, padedantiems leisti „Andus“. Labai ačiū!

Gandų medžioklė: Mediumas

Gintarė Masiulytė TB1

Visi apie jį žinojo ir girdėjo dar prieš jam įvykstant. Ne visi jį matė, tačiau apie jį girdėjo ir dar girdės jam pasibaigus. Kas tas „jis“, nereikia klausti ekspertų – atsakymas ir taip aiškus. Taip, Mediumas! Šventė, kurios metu sėdėti teisę turi tik trečiokai ir mokytojai. Įdomu, ko gi trečiakursiai tikėjos iš jaunesniųjų savo kolegų ir kokie gi gandai buvo perduodami jų lūpomis? Ogi patys įvairiausi. Perskaitysi ir nustebsi!

GANDAS: Mediumo tema – bendrabutis.

PASITVIRTINO

Taip taip taip, nepatikėsite, tačiau trečiakursiai Mediumo temą žinojo daug anksčiau, negu pasirodė kvietimai atsivesti kambario draugą. Nežinia, ar informaciją trečiokai išplėšė žiauriai kankindami antroklus, ar patys, jų pagauti ir klausinėjami apie gyvenimą po mokyklos, susivokė. Ne sykį mačiau ir prie salės durų stiklo prisiplojusius trečiakursių veidus, bandančius patikrinti ir įvertinti antroklų darbą. Draudimų nekišti nosies nepažeidė, tačiau informacijos gandams išgirdo ir pamatė pakankamai.

GANDAS: Bus raskladuškių.

PASITVIRTINO

Mediumo tema, kaip žinome, buvo bendrabutis, o koks bendrabutis be sulankstomų lovelių ir kitų nepatogumų? Taip, būsimieji studentai, toks tas gyvenimas – kiekvieną vakarą bulvės, miegas balkone, ant sofos arba minėtose lovelėse, keisti

kambario draugai ir svetinga šeimninė. Jeigu jau prakalbome apie ją...

GANDAS: Bus mergina su ūsais.

PASITVIRTINO

Taip, tai ji! Studentų laukiama, svetingai priimama ir mylima Malgožata. Vos prasidėjus mediumui maniau, kad šitas gandas yra apie merginą-katę, tačiau antroakai pasistengė labiau – staiga į studentų būstą užėjo žavioji ir charizmatiškoji Malgožata, prabilo nesuprantama garsia kalba, užmezgė romaną su jaunu apsikriu nuomininku ir vėl netikėtai dingo.

GANDAS: Bus Rytis Cicinas.

NEPASITVIRTINO

Deja, šio žavaus veidelio penktadienio vakarą neišvydome, bet buvo kai kas geriau – DIMA! Jo žavioji balerina lengvai skraidė scenoje, o dainos aidas pasiekė visų ausis. Visa laimė, kad greitai jį pakeitė (žr. kitą gandą)

GANDAS: Bus Brėmeno muzikantai!

PASITVIRTINO (beveik)

Dimą pakeitė ne patys Kanopa, Reksas ar Petuchauskas, o bandantys jiems prilygti antroakai. Spėju, kad šį gandą (apie Brėmeno muzikantus) girdėjo daugelis liceistų, nes žinomų dainų akordai labai dažnai skambėjo tuščiuose koridoriuose, o smalsūs trečiakursiai juos gaudė ir galvojo, kaipgi bus nustebinti. Gyva muzika buvo puiki!

O dabar – šūsniš pagrindą turinčių ir pagrindo neturinčių nepasitvirtinusių gandų!

GANDAS: Bus skalbėjų.

NEPASITVIRTINO

Jeigu tualetas neveikia, tai dar nereikia, kad studentai nesinaudoja ir skalbimo mašina. Galbūt draugiškoji Malgožata į nuomos kainą įskaičiuoja ir skalbimo paslaugas? Jokios informacijos apie tai nėra, taigi telieka tai studentiška paslaptimi.

GANDAS: Bus radiatorius ant sienos.

NEPASITVIRTINO

Jokio radiatoriaus ant sienos nemačiau. Arba jį pardavė, arba studentai nesusimokėjo už šildymą, todėl teta su ūsais uždraudė tokią prabangą. O gal ir taip šilta gyventi septyniese ir dar su Vitalijum.

GANDAS: Dalins saldainius.

NEPASITVIRTINO

Jokių saldainių įeinant, jokių saldainių išeinant, jokio saldainių lietaus... Ei, trečiokai irgi nori saldžiai gyventi!

GANDAS: Mus (trečiakursius) girdys ir valgydins viso renginio metu!

NEPASITVIRTINO

Jokio maisto. Net saldainių nebuvo (žr. prieš tai esantį gandą). Ir net bulvėmis nepasidalino. Greičiausiai taip mus ruošia studentiškam gyvenimui.

GANDAS: Kiekvienas trečiokas (vaikinas) turės palydovę (antrokę, kaip

supratau).

NEPASITVIRTINO
Naivuoliai trečiokai.

GANDAS: Bus dramblių.

NEPASITVIRTINO

Vėl kalta teta su ūsais. Vargšai studentai vos katytę auginti išsiderėjo, o ką jau tada apie dramblių ar keturis kalbėti... Tiesa, net katė mano, kad studentauti blogiau nei būti TB'ku, todėl vos tik radusi progą mielai pribėgo prie jų :).

GANDAS: Bus toks laikas, kai visi turės pūsti muilo burbulus, kuriuos gaus atėję į salę.

NEPASITVIRTINO

Kūrybinga, ar ne?

Nei patvirtinti, nei paneigti gandai:

GANDAS: Bus daug filmuotos medžiagos.

Dar nemačiau, bet 45 minutės tikrai turėtų būti. Kiek laiko buvo vaidinta, tiek laiko ir buvo filmuota. Turbūt gando skleidėjai tikėjosi ilgesnio vaidinimo.

GANDAS: Mediumą daro penki žmonės.

Scenoje „vaidenosi“ tikrai daugiau nei penki aktoriai, tačiau virtuvės už kulisų nemačiau. Juk

visko būna :).

GANDAS: Mediumas bus lievas (suprask: nepavykęs).

GANDAS: Mediumas bus geras.

Pirmąjį gandą girdėjau daug daugiau kartų. Tikriausiai trečiokai tyčia skleidė tokius gaudus tikėdamiesi, kad šis Mediumas

neprilygs jų ruoštą jam. Vertinti gali tik tas, kas buvo ir matė – pastangų reikėjo ruošiant renginį ir 2007 metais, ir 2008 metais, o kuriems geriau pavyko... Retorinis klausimas.

Trumpai drūtai – trečiokai yra patenkinti Mediumu. Ir čia ne gandas! Vien ko vertas „sBraz Office“, kitų darbo negerbiantis santechnikas su ypatinga avalyne ar kaktusas Vitalijus. Smagu buvo stebėti į studentų gyvenimą įsijautusius antrakursius, kurie

taip stengėsi įgyvendinti tėvų sutikimo planą. Stengėsi, o tų tėvų mes taip ir nepamatėme... Jų tikrai trūko – atrodo, kad studentų istorija nutrūko be atomazgos. Girdėjau gandą, kad toks buvo ir dabartinių antrakursių organizuotas karnavalas – visi tikėjosi pabaigos, kurios nebuvo. Brangieji, tikimės, kad rengdami Šimtadienį pabaigą sugalvosite, tada trečiokai nebeturės dėl ko skųstis :). O jeigu pritrūksite idėjų, visada paklauskite gandų – plepių žmonių galvos daug ką sugalvoja!

Gandų medžiotoja (juokauju :D)

Apie licėjaus prezidentūrą, Senatą ir LMP

Simas Čelutka 4b

Daugelį darbų, kuriuos šiandien paminėjote, galima atlikti ir nebūnant prezidentu.

Gabrielius Glemža

Apie licėjaus mokinių savivaldą kalbėti keblu ir net nepatogu. Ilgą laiką ši tema buvo tabu, nes viskas buvo „lyg ir gerai“. Vis dėlto paskutiniajame „Andų“ numeryje pasirodęs Augustinos Gabrilavičiūtės straipsnis paskatino tęsti diskusiją šia iš pažiūros nereikšminga tema.

Dabar visiškai neaišku, kam ta mūsų savivalda reikalinga. Kokia licėjaus Senato misija? Organizuoti rogučių varžybas? Kabinti autobusų tvarkaraščius? Kepti bandeles? Įrenginėti čiuožyklas? Ar vis tik užsiimti jaunimo politika (koks baisus žodis! br), skatinti jaunimo pilietiškumą, bendradarbiauti su kitomis Vilniaus mokyklų savivaldomis bei nevyriausybinėmis organizacijomis?

Pasakysite, licėjuje nėra „įprastų mokyklinių“ problemų, tokių kaip patyčios, smurtas ar nuolatiniai konfliktai tarp mokytojų ir mokinių. Galbūt, tačiau perėjimo problema dar neišspręsta. „Praėjusiais metais buvo rašomi projektai, bet nieko neišėjo“, – atsainiai taria išrinktoji prezidentė Ugnė Kleinauskaitė. Šaunu, kad viskas taip paprasta. Pabandėm – neišėjo – einam, geriau atgaivinsim „Jazz Pictures“. Nesvarbu, kad bet kurią mielą dieną perėjoje gali įvykti mirtinas incidentas. Juk čia projektus rašyti, popieriai visokie, valdininkija. Ar rašant projektą, derybų metu buvo bendradarbiaujama su tokomis

įtakingomis organizacijomis, kaip Lietuvos mokinių parlamentas (LMP), Lietuvos moksleivių sąjunga (LMS), Pilietinės visuomenės institutas, Piliečių Santalka? Ar viešojoje erdvėje – spaudoje, internete – buvo bandoma sukelti bent minimalų triukšmą dėl savivaldybės nenoro užtikrinti mokinių saugumą? Ar šiuo opiu klausimu buvo parašytas nors vienas straipsnis arba bent jau išreikšta oficiali licėjaus Senato pozicija?

Tiesa, dėl LMP. Ugnės rinkiminėje šnekoje bent du kartus buvo paminėtas siekis mokykloje surengti rinkimus ir turėti licėjaus atstovą Parlamente. Intencija, be abejo, graži ir naudinga, tačiau ji sužlugo tą pačią akimirką, kai įžengė Sindaravičius ir driokstelėjo, esą LMP yra narkomanų citadelė ir nieko ten gero nevyksta (šitokią sutrumpintą versiją man nupasakojo keli tame susirinkime dalyvavę žmonės). Dabar įsivaizduokite Kubilių pareiškiant: „Konservatoriai nusprendė nedalyvauti Seimo rinkimuose, nes valdžioje sėdi socialdemokratai.“ Deja, konservatoriai tam ir veržiasi į valdžią, kad pakeistų socialdemokratų. Rinkimai, kaip reiškinys, programuoja pokyčio neišvengiamybę. Vieni žmonės išeina, nauji – ateina.

Pažymėtina, kad p. Sindaravičius itin nuvertina liceistų galimybes. Naivu manyti, kad jie arba vien organizuoja

renginius, arba stropiai mokosi iki pažaliavimo. Yra ir įvairesnių žmonių. Pavyzdžiui, aktyviai veikiančių nevyriausybiniam sektoriuje ar netgi „tikrojoje“ politikoje (brrr). Tokie žmonės suvokia, kad licėjaus prezidentūra tėra tai, ką galima būtų pavadinti renginių organizavimo komitetu (apie tai vėliau). Todėl čia jie nesiveržia. Deja, pastarasis sprendimas dėl LMP atmuša tokių žmonių norą aktyviau veikti mokyklos labui politine prasme, nes jiems siunčiamas aiškus signalas – to nereikia. Pasekmė: Vilniaus jaunimo politikos peizaže licėjus lieka koks buvęs – nematomas. Buvęs Žirmūnų gimnazijos prezidentas Adas Brađauskas neseniai išdėstė tokią nuomonę: „Licėjaus mokinių savivalda yra pati geriausia renginių organizavimo srityje, tačiau pati uždariausia visame Vilniuje.“ Teiginį galima šiek tiek perfrazuoti: licėjaus mokinių savivalda yra smagiausia, bet ir pati apolitiškiausia Vilniuje.

Įsitikinimas, kad LMP nieko gero nevyksta, taip pat vertas atskiros aptarimo. Pateiksiu žiupsnelį informacijos. IV LMP kadencija išdėstė savo poziciją (taip darydama įtaką Seimui) dėl: Aukštojo mokslo reformos, LR Alkoholio kontrolės įstatymo pataisų, mokytojų streikų, neteisingai suformuluotų egzaminų užduočių, 2007/2008 m. m. lietuvių kalbos valstybinio

brandos egzamino rezultatų; pateikė rezolucijas dėl: brandos egzaminų kopijų gavimo tvarkos, transporto lengvatų įstatymo pakeitimo bendrojo lavinimo mokyklų mokiniams, LR Užimtumo rėmimo įstatymo, higienos reikalavimų pažeidimo bendrojo lavinimo mokyklose, komendanto valandos įvedimo; organizavo ir vedė seminarus bei mokymus bendrojo lavinimo mokyklų mokinių savivaldoms, vykdė projektą „Isidarbink“, rengė konferencijas opiais tarptautiniais klausimais (konferencijų temos: „NATO vakar, šiandien ir rytoj“, „Šiuolaikinio pasaulio konfliktai – kas yra informacinis karas“, „Energetinis saugumas“), kartu su Lietuvos moksleivių sąjunga organizavo „Perėjų akciją“ ir kt.

Liceistams įsitraukus į LMP veiklą, būtų galima sugalvoti dar įdomesnių idėjų, organizacijos darbas taptų kūrybiškesnis ir gyvesnis. Sunku suvokti, kaip ir kodėl licėjuje įsišaknijo toks konformizmas, nors ši mokykla kaip tik turėtų tapti aktyvumo ir pilietiškumo forpostu ne tik Vilniaus, bet ir visos Lietuvos jaunimui.

Taigi, senatoriai, džiaukitės, kad mokykloje nėra smurto ir patyčių problemų, ir šį „laisvą“ laiką išnaudokite siekdami tapti jaunuomenės lyderiais, būti Lietuvos jaunimo veidu, spręsti bendraamžiams aktualius klausimus, bendradarbiauti su plačiąja visuomene ir kitomis organizacijomis, organizuoti tarptautinius mainus ir t. t.

Tarp kitko, tarptautinių mainų inicijavimo klausimas nuskambėjo prezidentinių debatų metu. Abu kandidatai vieningai nusprendė: „tai – ne prezidento

jėgoms“. Puikus žmogiškumo įrodymas – nedarysime to, kas sunku. Yra „reikšmingesnių“ projektų: rogutės, čiuožyklos, mini golfas, socks'as, tvarkaraščiai, bandelės, laikrodžių pasukinėjimai. Šioje vietoje nejučia prisimenu Sauliaus Jurkevičiaus kadaise ištartus žodžius: „Užeinu į Kiemelį FM, žiūriu, aplinkui kažkokie žaislai, mikėpūkuotukai voliojasi. [...] Kartais atrodo, kad licėjus – tai vienas didelis Mikė Pūkuotukas.“

Žinoma, yra ir labai teigiamų poslinkių. Pavyzdžiui, Gedimimo Ziežio siekis mokykloje rengti referendumus, taip į svarbių problemų (visgi tokių yra?) sprendimą įtraukiant visus liceistus. Tai būtų labai svarbus įvykis licėjaus istorijoje. Net jeigu referendumai būtų ne sprendžiamieji, o patariamieji, tai sukeltų papildomą spaudimą/paskatinimą mokyklos administracijai. Pavyzdžiui, prisiminkime legendinį krikštynų klausimą. Pusė liceistų dar iki šiol verkšlena, kad buvo uždraustas kečupas. Problema ta, kad šis kolektyvinis skaudulys tarsi „sklando ore“ ir nėra dokumentuotas. Referendumas šioms pagraudenimams suteiktų konkrečią formą: tarkime, 550 liceistų pasisako prieš kečupo ir žuvų taukų draudimą krikštynų metu. Administracijai – neišvengiamas galvos skausmas. Logiška pasekmė – vieši administracijos ir mokinių debatai-diskusija aktų salėje. Prieinamas tam tikras, gal ir ne visus tenkinantis kompromisas, tačiau problemą sprendžiant dalyvauja VISI.

Sveikintinas prezidentės noras skatinti bendradarbiavimą tarp Senato ir „Andų“ redakcijos. Šio

bendradarbiavimo esmė – „Andai“ nušviečia, kas vyksta seniūnų ir Senato susirinkimuose, giliau analizuoja nagrinėjamas problemas ir kruopščiai informuoja savo skaitytojus apie viską, kas vyksta mokinių savivaldoje. Šaunu, tačiau

ar šiame „Andų“ numeryje yra kažkas panašaus į gilią problemų analizę?

Džiugu, kad kalbama apie diskusijų vakarus, vertingų filmų peržiūras. Deja, kaip taikliai pastebi Gabrielius Glemža, šioms darbams tikrai nebūtinai mokyklos prezidento postas. Kas trukdo „paprastam“ mokiniui-nesenatoriui atsinešti gerą filmą, sukviesti žmones ir pažiūrėti, vėliau apie jį padiskutuoti?

Problema yra ne žmonės. Kaltas ne Gediminas, ne Ugnė, ne Mantas. Problema yra pati licėjaus prezidento, taip pat ir Senato, institucija. Licėjaus mokinių savivalda – tai viso labo renginių organizavimo komitetas. Ir ne pats efektyviausias: didžiąją dalį renginių, bent jau dabartiniam ketvirtam kursui, padėjo surengti visų draugas Ričardas Jankauskas,

taip pat kiti kurso aktyvistai, niekada nebuvo nei seniūnais, nei senatoriais, nei prezidentais. Paprasčiausiai susiformuodavo trumpalaikės iniciatyvinės grupės, kurių branduolį sudarydavo visai ne Senato nariai.

Todėl vertas dėmesio minėtojo Žirmūnų gimnazijos buvusio prezidento siūlymas surengti mokykloje atskirus dvejus rinkimus: vienerius – į renginių organizavimo komitetą, kitus – į jaunimo politikos komitetą (patys institucijų pavadinimai šiuo atveju neturi reikšmės). Vardan aiškumo ir efektyvumo. Bet tai veikiausiai „ne prezidento jėgoms“?

Gera, tuomet turiu

paprastesnį pasiūlymą senatoriams: renkite bendrus susitikimus su mokyklos bendruomene. Sukvieskite mokinius į aktų salę: paskelbkite konkretų laiką *licejus.lt* tinklapyje, iškabinkite skelbimus matomose mokyklos vietose. Patikėkite, ateis daug žmonių. Susitikimo metu pristatykite: a) jau nuveiktus darbus; b) dabar vykdomus darbus; c) ateities planus ir idėjas. Tada suteikite žodį auditorijai: jos klausimams bei siūlymams. Patikėkite, siūlymų tikrai bus. Paskirkite žmogų, kuris užrašytų visas susitikimo metu išsakytas idėjas.

Tuomet savo vidiniame susirinkime išanalizuokite

bendruomenės išsakytas mintis, aptarkite, kaip jos galėtų būti įgyvendintos. Tada surašykite oficialią Senato poziciją šiais klausimais: kodėl (ne)galite to ir to padaryti, kuri idėja neatrodo verta dėmesio, kodėl, ir pan. Šią poziciją įdėkite į *licejus.lt* puslapį, taip pat iškabinkite matomose mokyklos vietose. Patikėkite, visi skaitys. Tokiu būdu užmegsite dialogą su visa licėjaus bendruomene. Neignoraukite mokytojų, direktoriaus nuomonės. Tokius susirinkimus renkite kartą per mėnesį.

Ar ir tai ne jūsų jėgoms?

*Ignas Anikevičius TB2,
Unė Kaunaitė TB1*

kaip jai į galvą šaudavo. Atsimenu, kažkurią rugsėjo 1-ąjąėjome į Licėjų ir net nežinojome, įleis mus ar ne, nes jai buvo... bloga nuotaika.

Tuo metu švietimo skyrius mums pasiūlė keltis į 10-osios vidurinės patalpas Minties gatvėje. Nuėjome mes jų apžiūrėti... Langai – visur po vieną stiklą, matyt, kai išdauždavo, tai įdėdavo iš kito lango, po durimis tarpai beveik sprindžio dydžio. O ir susisiekti požiūriu nepalyginsi su mūsų vieta. Žodžiu, kadangi tuomet Licėjuje mokėsi tik trys kursai (nuo 10 klasės), tai vieną kursą ten iškėlė, o du liko čia. Ir tvarkaraščius taip sudarydavo, kad mokytojams per dieną netektų bėgioti iš vienos mokyklos į kitą. Visokių šiaip nesusipratimų

būdavo, nes ta mokykla rusiška buvo, tai ir valgykloje kartais apsistumdavo... Atsimenu, buvo balsuojama pedagogų taryboje, ar keltis į tą mokyklą, ar ne. Tuomet tik aš su žmona balsavome, kad liktume čia... Bet reikalai ir be mūsų susiklostė kiek kitaip: konservatoriai laimėjo rinkimus, keitėsi valdžia. Turėjom užtarėjų – mus prižiūrėdavo mokslo komiteto pirmininkė ir Gedimino universiteto dekanas... Ir dar taip sutapo, jog tikrino Jaunimo mokyklos darbą ir daug kur jie užkliuvo. Tarkim ten, kur dabar stovi „Siemens“ arena, būdavo kažkoks namelis, kurį Jaunimo mokyklos valdžia įsirengė ir nelegaliai siūdavo kažkokius treningus ar kažką panašaus... Paaiškėjo ir visokių kitokių finansinių pažeidimų. Paskui ir švietimo skyriaus vedėjas už panašius dalykus nukentėjo. Atsimenu, kai jis iš pareigųėjo, tai viena iš paskutinių frazių buvo: „Dėl ko labiausiai gailiuosi, tai kad Licėjus buvo paliktas šitose patalpose.“ Žodžiu, likom čia. Paskui tik laukėm, kada Jaunimo mokykla išsikraustys. O jie vis vežė, vežė... Visas rūšys buvo pilnas drožlių, pjuvenų, šiukšlių... Ir jie viską – sau. Pamenu, mano sode kaimyninį sklypą buvo tos mokyklos direktoriaus pavaduotaja nusipirkusi ir vėliau ją pardavė. Mes nusipirkom ir paskui pamatėm, kad nameliukas kieme buvo apkaltas iš Licėjaus išvežtomis fanieros plokštėmis. Manau, tai charakterizuoja, kokia ten kompanija buvo... Ilgai jie kėlėsi iš mūsų. Direktorius sakė: „Tegu

tik vežasi viską, kad tik greičiau.“ Nors gal ir daugiau turėjo mums palikti. Tik kai jau kompiuterių kabinete stalus pradėjo ardyti, tai sulaikėm už rankos, nes... per daug įsijautė. Pagaliau iškeliavo ir viskas pradėjo tvarkytis. Bet rūsy labai ilgai didžiulai staklynai liko, ten, kur dabar gamtos kabinetai yra. Paskui net ardė sieną, kad juos išvežtų. Bet ilgai... gal tik kokiais 1998 metais sutvarkė. Tada buvo didžiulės

patalpos. Meno kabinetui, kuriame būdavo renginiai, diskotekos. Žodžiu, savas gyvenimas.

Menų kabinetas

Ričardas Jankauskas: Visas apatinis koridorius, kur dabar yra gamtos kabinetai, buvo padalintas į dvi dalis. Žodžiu, iš tų penkių kabinetų buvo dvi patalpos. Vienas buvo Menų kabinetas, kuriame vykdavo visokie spektakliai. Gal kiek panašus į 104, bet didesnis, be to – su langais, tad galėdavome renginius daryti. O 104 gaisrininkai draudžia bet kokius renginius daryti... Vykdavo pamokos jame, buvo suversti patys blogiausi įmanomi suolai... Ir dėl to jėga buvo. O kai vyko remontas, tai 104 dar tebuvo penki sandėliai ir mokiniai patys, savo jėgomis, griovė sienas, atsiskyrė nuo rūbinės

ir pasidarė sau kambariuką.

Reitingavimo sistema

Vilija Dailidienė: Šia sistema visi labai didžiavosi – tai buvo tarsi Licėjaus tradicija, išskirtinumas. Nors iš tiesų ne taip gerai viskas buvo... Šiaip jau po pirmųjų metų būdavo iškabinti visų pirmo kurso mokinių vidurkiai: nuo geriausių iki blogiausių. Pagal tai perskirstydavo ir klases: A – patys geriausi, B – antrieji, C – šiek tiek įdomesni, nes ten pakliūdavo ir tie, kurie pasiimdavo vokiečių kalbą kaip pirmąją, o D – nauji mokiniai. Ir po antrų metų juos dar kartą perskirstydavo, taigi dar kartą galėjai nusmukti žemyn arba pakilti. Buvo didžiujamasi, jog tai skatina mokinius tobulėti.

Tačiau iš tiesų būdavo taip: A klasė be galo savimi didžiudavosi ir, tiesą sakant, ten pakliūdavo „kalikai“, pasipūtę ir konkuruojantys tarpusavyje mokiniai; C klasė normaliausia, nes jausdavosi šaunūs dėl to, jog nėra „kalikai“, vadino save „menininkais“ ir džiaugėsi, kad jiems mokslai ne tokie jau svarbūs; B klasė apskritai sužlugdyta, nes jiems be galo mažai trūksta iki A klasės ir jie praranda tapatybę; D klasė apskritai atsiribodavo ir gyvendavo savo gyvenimą. Dėl šitos sistemos dingdavo bendrumo jausmas: vieni jautėsi geresni, kiti blogesni... Vykdavo labai ilgi debatai, ar to reikia. A ir B klasės palaikydavo šią sistemą, nes tai jiems suteikdavo pranašumo. Bet šiaip buvo nesutariama: vienais metais nusprendavo, kad to reikia, kitais – kad nereikia. Galiausiai šią sistemą sugriovė profiliavimas, nes prasidėjo visiškai kiti skirstymo principai. Ir tikrai niekas to nepasigedo – Licėjuje atmosfera pasidarė kur kas geresnė.

Kaip Licėjus dėl savo patalpų kovojo #2

Antanas Skūpas: Tuo metu, kai Šleževičius buvo ministras pirmininkas, šitos patalpos vėl labai parūpo tuometinei valdžiai. Vieną vakarą paskambino, žodžiu, būkit, atvažiuosim, pasižiūrėsime. Ir atvažiavo – Šleževičius ir kiti aukšti veikėjai... Paprašė atrakinti rūsius, kabinetus, viską parodyti... Išeidami pasakė: „Jūsų patalpos mums patiko.“ Jau pradėjom galvoti, kad Licėjaus neliks. Bet iškart po to įvykio, gal po kokių dviejų savačių, prasidėjo bankų griūtis, Šleževičius čiupo savo indėlį (jei žinot tą istoriją), jam teko atsistatydinti. Ir jei ne tai – tai gal ir nebebūtume čia. Žodžiu, šita vieta visada labai visiems patiko. O ypač dabar, kai visur centrai... Anksčiau bent laukai aplink buvo...

Renginiai buvo ir bus

Ričardas Jankauskas: Šiaip dauguma renginių nuo pradžios buvo ganėtinai panašūs. Tiesa, pačios pradžios nemačiau, nes atėjau čia tik po 7 ar 8 metų nuo Licėjaus įkūrimo... Bene labiausiai šimtadienis plėtėsi: iš pradžių būdavo tik vakarinė dalis, pakui pamažu pradėjo kurti ir dieninę dalį, nes reikėjo per ilgąsias pertraukas kažką padaryti. O štai paskutiniaisiais metais jau dieninė dalis darosi stipresnė, nes vakarinei jėgų nebeužtinka. Krikštynos būdavo kitokios, mat paskutiniaisiais metais jos tapo teatralizuotu teplojimu, o anksčiau buvo kur kas labiau akcentuojama scenografija, pats vaidinimas ir t. t. Tiesa, apie Madų šou – anksčiau mokytojai jame dalyvaudavo, bent jau įkūrėjas – mokytojas M. Mikalajūnas – labai dėl to stengėsi. Vėliau patys mokiniai įtraukdavo

į savo kolekcijas... O paskutiniaisiais metais renginys kiek blėsta, nors vėlgi – metai metams nelygūs.

Egzistavo idėja ir su KTU bendradarbiauti aktyviau, veždavo liceistai į Kauną savo programas: operą, kelis spektaklius... Bet pamatėm, kad jų ateina mažiau, nei mūsų atvažiuoja, ir po kokio trečio karto visas entuziazmas išblėso. Buvom ir krepšinį tarptautinį pradėję žaisti, bet irgi dingo...

Diskotekos... matyt, dėl to, jog plėtėsi klubinė kultūra, anksčiau diskotekų laukdavo. Dabar diskotekos lyg ir miršta. Gal tik dabar po Mediumo kažkas bus... Šiaip liceistai stengdavosi skirtis nuo kitų – jei visur popsiukas, tai Licėjuje – rokas. Dabar, matyt, liceistai nebeištraukia šito. Paskui keitėsi kartos, artėjo prie standarto ir diskotekos pradėjo nykti. Buvo daromos teminės diskotekos, bet ir taip nepavyko. Nusprendė, kad liceistai nori gyvos muzikos ir pradėjo džiaziką groti. Taip ir gimė Jazz Pictures. Vienu metu buvo taip: kai tik Licėjuje diskoteka – taip ir Jazz Pictures. Žodžiu, vieni eina į diskoteką, kiti – į Jazz Pictures skaitykloje. Kaip konkurentės. Bet didžioji dalis eidavo į Jazz Pictures... Paskui išėjo grojanti karta... Ir tik prieš dvejus metus renginys vėl atgimė. Anksčiau jis būdavo ne vieną kartą per metus, bet ne toks stiprus. Kartais net pasikviesdavo S. Nėries muzikantus. Ir menų savaitė iš to kažkaip išsivystė. Tada buvo ir teatro diena, kuri paskui dingo. Kai džiazas buvo stiprus, licėjus net surengė keletą literatūros vakarų. Mokytojų namuose. Uždarbiaudavo grodami, čempionatuose dalyvaudavo... Kažkaip nebeprisitaikė daugiau,

kad tiek grojančių vienoje kartoje atsirastų ir dar gerai „suliptų“.

Idomybės

Antanas Skūpas: Anksčiau vykdavo viešos diskusijos, kurios dabar gal jau keistai atrodo... Bet šiaip buvo rimtai svarstomas klausimas, ar privalomas yra pamokų lankymas.

Anksčiau neturėjom sporto salės, tai eidavom į „Sigmos“ baseiną. Kažkada baseine ir šimtadienį rengė.

Ričardas Jankauskas: Anksčiau 104 veikė muzikos bibliotekėlė: visų įrašų būdavo po du, taigi mokiniai galėdavo vieną pasiimti ir pasiklausti. Žinoma, kai internete viskas pasidarė pasiekama ranka, bibliotekėlė sunyko.

Pabaiga

Ričardas Jankauskas: Licėjus visada keičiasi. Bet vis tiek „važiuoja“. Viskas priklauso juk nuo žmonių: kokie „sukrenta“, toks ir Licėjus. Potencialas visada yra panašus, tik vieni sugeba save realizuoti, o kiti ne. Ir jei tik kažkas kažką padaro – tai apauga legendomis ir vėlesnėms kartoms atrodo, kad neįmanoma padaryti geriau. Bet juk įmanoma! O tos visos kalbos apie senus gerus laikus... paprastai iš ketvirtokų lūpų, nes juos „užknisa“ besikartojanti veikla. Man tik gaila, kad vis dėlto didelė masė yra tų, kurie tiesiog ateina, padaro pamokas, ir išeina, o veikla kraunama ant kelių žmonių pečių. Ir man rodos... daugiausiai pasiekia tie, kurie arba juodai „kinkosi“ į olimpiadas, arba yra tie didieji Licėjaus veiklos entuziastai, kurie vėliau savo potencialą realizuoja studijuodami... Nors, aišku, nėra taisyklių. Svarbu tik stengtis kažką padaryti.

Jūs paklausėte, JIE atsakė

Ekspertai, kursas nežinomas

Sveiki, brangūs ekspertai,

Rašau Jums norėdamas išreikšti savo milžinišką nepasitenkinimą (ir ne tik savo!) paskutiniame „Andų“ numeryje pasirodžiusio klausimo („Kodėl 69?“) atsakymu. Mums, buvusiems liceistams, tai tarsi peilis į nugarą (t.y. pasityčiojimas vidury dienos). Atsakydami taip neatsakingai, jūs ne tik nubraukiate dalį Licėjaus istorijos, bet ir žalojate dabartinių liceistų protus.

Brangūs liceistai, norėčiau dar kartą atsakyti į jūsų klausimą, nors tai ir labai sudėtinga. 69 kultas prasidėjo dar nuo 14 laidos bėkų. Jie buvo įkūrę šio skaičiaus klubą ir suradę tūkstančius būdų, kaip jį rasti. Kas licėjuje yra 69, net sunku pasakyti. Tai ne skaičius, tai - religija, kuria tiki kiekvienas tikras liceistas. Kai atėjau į Licėjų, vyresniokai mane su šituo skaičium supažindino. Jis paslaptingas... Netrukus pradėdi jį pastebėti visur: stebėdamas krepšinio varžybas, skaitydamas knygą atkreipi dėmesį į 69 puslapį... Kartais pagalvoji: „Dabar pažiūrėsiu pro troleibuso langą ir šalia važiuojančios mašinos numeriuose bus skaičius 69.“ Arba korį nors vakarą vertiesi šį skaičių į įvairias skaičiavimo sistemas. Ir ką gauni? Dvejetainėje sistemoje jis yra 1000101, o šešiolyktainėje – 45 (pro licėjų važiuoja 45 autobusas), o sudėjus kitų dviejų autobusų numerius (62+7), ką ir vėl gausime? Va taip tas 69 ir apsigyvena kažkur. Buvo labai įprasta, kai virš jūsų spintelių buvo užrašas „69“. Vėliau skaičius išpopuliarėjo: vienais metais jis puošė madų šou laimėtojų kelnes. Gal nuo tada ir prasidėjo tas popsiškumas? Šis skaičius yra kilęs tuo pačiu metu ir iš tų pačių žmonių, kaip ir dar vienas liceistiškas reliktas: labai žinomas ir paplitęs žodelis „bac“ (jei jo nevartojate, ar esate tikras liceistas?). Žodžiu, 69 nėra kažkoks fizinis ryšys :D 69 yra ištisa Licėjaus istorija! Mieli liceistai, kiekviena karta atsineša kažką savo ir ištrina kažką, kas buvo palikta kitų, bet nepamirškite savo šaknų ir nepraraskite Licėjaus dvasios.

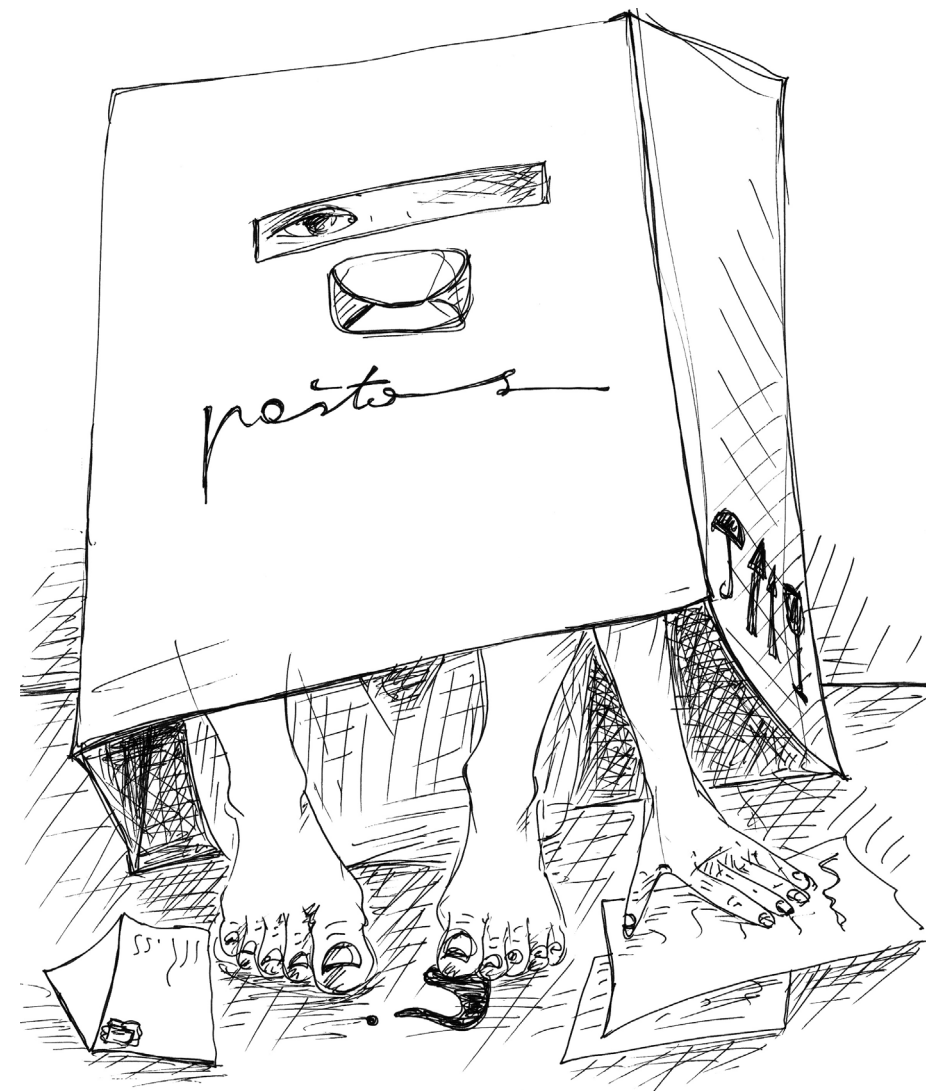
Jūsų – Persona non grata

Ką daryt, jei nori tapt peroksidine blondine, bet tėvai neleidžia?

Ryzhaa_14

Mieloji Ryzhaa_14, iš pradžių norėčiau pagirti tave už originalų slapyvardį.

Tu mus įkvepi. Atsakyti į tavo klausimą nėra lengva. Turi kelias galimybes: gali bandyti tapti blondine vien tik dvasinės energijos pagalba, gali sau įteigti, kad esi blondinė, arba slapčiomis naktį nudažyti visų artimųjų plaukus (taip pat ir savo) ir teigti, jog įvyko stebuklas. Rinkčiausi

trečiąjį būdą – bent jau linksma būtų.

Kodėl taip sunku mokytis informatikos pas A. Versecką?

Bembis =)

Bembi, malonu vėl iš tavęs sulaukti laiškučio.

Atsakymas paprastas – nežinome. Nei vienas iš ekspertų niekada pas minėtąjį specialistą nesimokė sudėtingo informatikos mokslo (galbūt todėl nemokam pavogti pinigų iš pasaulio centrinių bankų, kaip tame filme su Catherine Zeta Jones ir Sean Conerry, kurį kas dvi savaites per TV3 rodo).

Ką tokio blogo padariau, kad reikia matematiką ruošti?

Trečiojė (tokių klausimų sulaukėm net kelių)

- 1)Nepasiklojai lovos.
- 2)Neatsiuntei ekspertams dovanų.
- 3)Užsitraukei Patrimpo pyktį.
- 4)Vis dar nemoki šokti Čiočiotkos ir Krakoviako.
- 5)Žiūrėti 2 punktą.

Sveiki, jums rašo dvi draugės. Mums patinka 2 mūsų draugai, bet prikyn, jie to nežino... Ką daryt? (Radži jau klausėm) Kaip prisivilioti jų dėmesį?

Jūratė ir Kastytis

Norėtumėme užduoti kontraklausimą – kurios gi čia ekspertų draugės rašo? ;) (dialogas bus tęsiamas kitame numeryje)

Ar visos merginos gražios?

(Anonimas)

Visos gražios, išskyrus tas, kurios negražios. Bet čia jau pernelyg subjektyvu, tad atsakymas – kaip kam.

Kodėl būna gražių ir negražių žmonių?

(Anonimas)

Todėl, kad ir kvailiai kartais galėtų jaustis pranašesni (jei jie gražūs).

Kas pasaulyje gražiausias?

(Anonimas)

Styvas.

Kaip padaro šokoladinius saldainius su skystu įdaru?

(Anonimas)

Prieš užduodamas kitą kartą tokį klausimą, pagalvok: „Ką mano vietoje darytų Jėzus?“ ir nereikės net klausti.

Grižtu su dar įdomesniais klausimais ir gražesne rašysena =P

1) Žinome, kad neutronas susideda iš 3 kvarkų (UP, down, down) UP kvarko masė – 0,003GeV/c², down – 0,006GeV/c². Taigi neutrono masė turėtų būti 0.012GeV/c², bet yra 100 kartų didesnė (0,985 GeV/c²). Iš kur papildoma energija (masė)?

Gediminas Šarpis

Tokie 7 raudoni žmogeliukai (kiekvieno masė 0,105 GeV/c²) sulipa į kvarką kaip į kosminį laivą ir daro ten vakarėlį. Tada jie netyčia pradeda per garsiai leisti muziką ir atvažiuoja KAB (Kvarkų Apsaugos

Būrys), kurio ekipažą sudaro du pareigūnai (kiekvienas sveria po 0,119 GeV/c²). Kai visi susigrūda nedideliame kvarke, susidaro visai nemenka masė (energija). Šitą teoriją išgirdau iš narkomano Šatrijos stotelėje.

2) Ko fizika negali paaiškinti?

Gediminas Šarpis

Žinome, kad neutronas susideda iš 3 kvarkų (UP, down, down) UP kvarko masė – 0,003GeV/c², down – 0,006GeV/c². Taigi neutrono masė turėtų būti 0.012GeV/c², bet yra 100 kartų didesnė (0,985 GeV/c²). Iš kur papildoma energija (masė)?

Kas yra Vieningojo lauko teorema?

FIX

Vieninguoju lauku fizikai vadina tuštumą – visko, kas pasireiškia materialia forma, sumą. Panašiai būna sudėjus visų spalvų šviesos spindulius – gaunama natūrali (balta) šviesa, kuri jokios spalvos jau nebeturi. Vieningasis laukas vadinamas ir kitais vardais, pvz., Didysis susivienijimas, Supergravitacija.

Geras Copy-Paste pavyzdys, tiesa? Gūglas visagalis. O mes protingi. Ir tinginiai.

Ką daryt, jei dievini „Hausą“, bet negali pakęst gamtos mokslų?

driežas

Geriausia išeitis iš šios keblios situacijos būtų iškepti ekspertams kūčiukų. Na, gal ir ne, bet būtų labai labai gražu.

Laiškas licėjui

„Gudriai čia neprirašysiu, bet kai pašnekėjau su vietiniais, tai supratau, kad Lietuvoje gal ne tokia ir bloga situacija. Malaizija nepriklausomybę gavo prieš 51-erius metus. Nuo to laiko iki dabar šalį valdo ta pati partija.“

Vaje, kokia įspūdinga straipsnio įžanga! Nestandartinė!

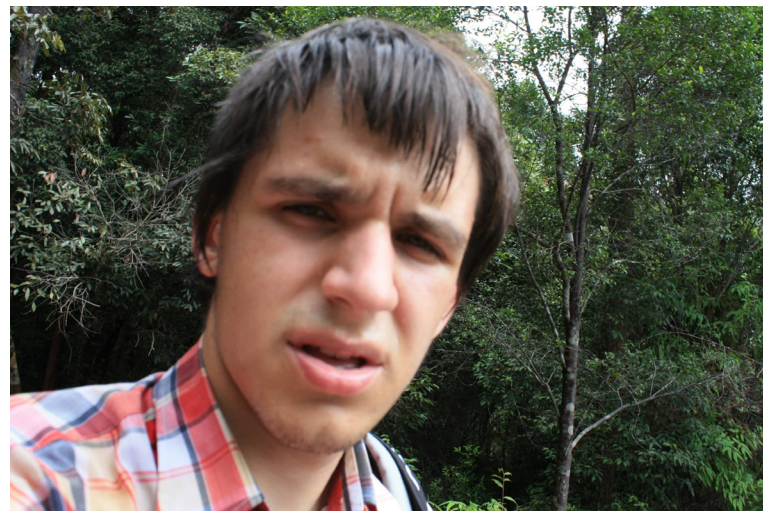
Intriguojanti! Neverta išsigąsti, jūsų gyvenimas vis dar eina. Hm... Štai kaip viskas įvyko:

Praeitais metais mano sugyventinis Adomas Malaiška ir aš (Vytautas Miežys) dairėmės po tokį dalyką kaip „Study Abroad Fair“ ir užkliudėm akį už stendo pavadinimu „Study in Malaysia“. Nusijuokėm keletą kartų, bet visgi nusprendėm užpildyti kažkokią anketą, kurią tam stende pasiūlė. Viską užmiršę toliau inirtingai kibome į veiklos kupinas dienas Anglijoje (taip, ironijos sakinyje netrūksta). Turbūt nuėjom žaisti Quake 3.

Šiaip ar taip, po kelių savaičių gavom elektroninį laišką, kuriame buvome kviečiami į susitikimą apie studijas Malaizijoje. Mažumėlę nustebom, bet visgi nuėjom. Ai, tiesa, ir Justinas Badaras šitoj šventėj dalyvavo, nes jis, pasirodo, irgi apsilankė toj studijų mugėj.

Dar pora susitikimų, pora klausimų, pora atsakymų, mėnesių ir bac – mes kažkaip stebuklingai Malaizijoje atsidūrėme.

Notingemo universitetas (The University of Nottingham) turi savo padalinį Malaizijoje. Tai lygiai toks pats universitetas, jį pabaigęs gauni anglišką diplomą, tik čia žmonės žymiai draugiškesni. Patirties pasisemti ten irgi galima visokių visokiausios. Universitetas dar ir finansiškai paremia mainų studentus. Ar gali būti geriau? Gali! Malaizijoje pigu! Ar gali būti dar geriau? Gali! O ar gali būti blogiau? Irgi gali! Alus labai brangus...

Nesudominau?! Štai dar kelios įdomybės:

„Pasivaikčiojimas. Įeinant į parką stebino du dalykai:

1. Plakatas su 15-20 nuodingų gyvačių, randamų Malaizijoje.

2. Įėjimas kainavo 70 ct, leidimas fotografuoti apie 3,5 Lt. Nesusimokėjus gresia 3 metai kalėjimo.“ (J. B.)

„Malaizija po II Pasaulinio karo išleido įstatymą: žmogus gali būti suimtas ir nuteistas be jokių teismų ir įrodymų, kad galėtų

sulaikyti komunistus teroristus iš Vietnamo ir panašių šalių. Įstatymas galioja dar ir iki dabar ir gana daug žmonių yra sulaikomi nežinia už ką.“

Bijau čia išsiplėsti, nes nemoku gražiai ir įdomiai rašyt, o „Anduose“ reikia rašyti gražiai.

Jeigu netyčia patraukė akį tokia galimybė, tai galite:

1. Užmesti akį į <http://lmalaizija.blogspot.com>, ten mes trise rašom blogą apie vietines patirtis.

2. Stoti į Nottingham'o universitetą.

3. Parašyti man į vmiezys@gmail.com, jei turit kokį klausimą.

4. Jeigu manęs nemėgstat, tai rašykit A. M. arba J. B., ieškokit jų facebook'e.

Oi, užmiršau. Kol kas Malaizijos padalinyje ne visus dalykus galima studijuoti, tai jeigu norit įsitikint, ar jūsų pamiltas dalykas yra Malaizijoje, tai arba bendraukit

su draugu google arba su draugu Vytautu, kuris bendraus su draugu google už jus.

Beje, taip pat ir į Kiniją galima išvažiuoti.

Straipsnio tikslas nebuvo parodyti, kad tik Notingemo universitetas yra geras, o kiti ne iki galo geri. Visi geri. Tiesiog pamaniau, kad egoistiška būtų nepasidalinti tokia galimybė.

Gero vėjo!

Vytautas Miežys

Sveiki, „Andai“!

Ir sveikas, Licėjau. Gėda darosi, kai pagalvoju, kaip seniai nebuvau Širvintų 82. Užtat kai su Licėjaus Alumnų naujienlaiškiu į paštadėžę atplasnojo ir elektroninių „Andų“ adresas, iškart nėriau pažiūrėti, kas naujo, kas gero, kas blogo, kas įdomaus. Baisiai smalsu buvo užmesti akį į laikraštuką (tad ačiū už iniciatyvą), o man – dar trigubai smalsiau, mat kažkada seniai seniai (na gerai, maždaug prieš... penkerius-šešerius metus?) dalyvavau pirmame būsimos būsimų „Andų“ redakcijos susirinkime... o paskui porą metų vadinaus laikraštuko redaktore. Net keista, kad Licėje – vis dar tas pats laikraštis, tuo pačiu pavadinimu, su ta pačia paantrašte iš žodyno, bet jame – jau visai kiti liceistai, netgi mokytojai kiti.

Skaitau (jau buvusio) Licėjaus prezidento žodžius „Anduose“: „Per ketverius mano metus licėje nepasikeitė tik vienas dalykas – kiekvienais metais pasigirsta kalbų esą „licėjus miršta“. Ne tik per ketverius, Mantai: nuo senų senovės visi taip dejava, Licėjaus mirtį apraudojo, bet tas nemiršta, nors tu ką. Keičiasi, nepasiginčysi. Kai mes atėjom (2000-taisiais), tuometiniame Licėjaus laikraštyje „Ta prasme“ pasirodė piktas straipsnis, kokie neliceistiški, vartotojiški naujieji fuxai („saldainiukai“), kaip jie viską sugriau ir sunaikins. Kai priaugom iki ketvirto kurso, jau patys skundėmės „neliceistiškais“ pirmokais. Arba verkėm, putojom, kai nebeliko menų kabineto (buvo toks... gal dar kaip legenda gyvuoja?) – bet atsirado nauja erdvė, kurią Licėjaus moksleiviai labai sėkmingai išnaudoja. Tiesą pasakius, ne man čia šnekėti: tegu parašo kas nors, kas atmena tikrai senus laikus – na, žmogus iš VI, V, IV... ar ankstesnių kartų. Tada tai tikrai įdomių istorijų išgirsit. Arba: pažiūrėkite senuosius Licėjaus renginių įrašus, pavartykite senuosius laikraščius. Et, amžinas Licėjaus dekadansas...

O yra, kas nesikeičia. Skaitau apie Japonijos šauksmą, kaip nuliai fuksais tapo, apie senatą, juodvarniais lakstantį. Ir vis dar manau, kad Licėjus –

pati puikiausia terpė savęs bandymams. Čia visi daugmaž savi. Nedidukė, uždara, skersai išilgai išvaikščiota erdvė. Ir šitiek daug nišų: o jei nerandi savos – susikurk pats! Nebūtina būti senatoriumi, radijo DJ'umi, scenos pažiba – gali, tarkim, sugalvoti akciją „apmegzkime Licėjų“; įkurti namų darbų ruošimo klubą; rūpintis sakura; perdažyti persirengimo kambarius; per ilgąją pertrauką giedoti gospelus; padovanoti visiems mokytojams po kalėdinį atviruką. Nėra ko bijoti – išbandysi save čia, namie, ir už namų sienų išėjus bus daug daug lengviau. Tikrai.

Nežinau, ar matėt pirmuosius „Andų“ numerius. Turiu jų visą kolekciją kaime, ant lentynos: kartais išsitraukiu pavartyti, nors į kai kuriuos pasižiūriu ir raudonuot norisi. Juokas ima, pamačius viršelius, straipsnius, neaišku kodėl spaudoje atsidūrusius, paliktas gramatinės klaidas. Būna būna, pasitaiko. Ne visi juk žinojom, kaip tą laikraštį daryt, kaip su juo elgtis – tik pagrindinis „Andų“ variklis Vilius ir dar pora korespondentų

(atleiskit, nepamenu, kurie...) buvo anksčiau sukęsi „Tos prasmės“ redakcijoj. Mokėmės darydami. Aš išvis iš dangaus iškritus: kaip neturėjau supratimo, ką redaktoriai daro, taip iki šiol tik kruopelytę daugiau turiu! Mokiausi „išmušinėti“ straipsnius: eini prie žmogaus, sakai, žmogau, tai ar parašysi straipsnį? Parašysi? Kada? Gali rytoj? Labai reikia rytoj. Atsiųsk, būk geras... Negali? Na prašau... Bent ranka rašytą... Įdomus gyvenimas. Arba gauni straipsnį, nei į tvorą, nei į miestą, grynas įvykių atpasakojimas, pakeistum dvejais metais senesniu rašiniu, nieks nepastebėtų.

Užtat gera matyti, kad atrodot tvarkingiau, profesionaliau už mus – bet vis dar esat tie patys „Andai“! Tie, kurių pradžia buvo kabinete su popieriniais drugiais, įsikibusiais į tinklą ant sienos. Sėdi per lietuvių kalbos pamoką, žiūri, ir galvoji: nesvarbu, kad popieriniai – vieną dieną tikrai ims ir pakils... išplasnės. Tad, miela redakcija, tęskite savo darbą ir toliau. Baigę licėjų galėsit išsitraukti iš stalčiaus laikraščių krūvelę ir bevartydami prisiminti daug daug dalykų, kurie nutiko andai – anądien, anąsyk. Kas, kad popieriniai. Juk šitiek daug į juos sudėta.

Jūsų,

Buvusi „Andų“ redaktorė –
Barbora Drąsutytė

Rinkimų agitacinės savaitės nostalgija: geri buvo laikai, visi šypsojos

Viktorija Navickaitė 3b

Prieš rašydama šį straipsnį noriu visų pirma paprašyti Ugnės ir Gedimino nesuprasti manęs neteisingai ir nepriimti šios rašliavos turinio asmeniškai. Man jūs abu labai patinkat ir viso to nėra sau kažką užanty slėpdama. Dėkui.

eilėraštis išmokta kalba prieš dvi minutes teksto, kuriuo išreikšti visi iki vieno kandidato tikslai. Atleisk, Gediminai, nebepamenu jų. Kaip žirniai į sieną išberiami iš anksto apmąstyti atsakymai prieš „Hm nežinau, aš čia tik antrus metus mokausi, bet pritariu Ugnei“.

Nemania, net jei Sindaravičius ir leidžia. Jūs sėdite prieš auditoriją ir bandote jai patikti. Kišat save kaip prekę, pasiduodat už rinkėjų balsus. Toli gražu į kritiką nepanašūs neigiami pasisakymai apie kadenciją baigusį tautos vedlį sėdint prie stalo ant scenos

Minutėlei sugrįžkime atgal. Į laiką, kai Licėje dar tvyrojo nežinia dėl mokyklos karaliaus pozicijos, aplinkit „sugedusiam telefone“ iš lūpų į lūpas ėjo kalbos „Tu už ką – Ziežį ar Ugnę?“, o kur tik pažvelgęs akimis užkliūdavai už „american smile“ nuotraukose su ode apačioje – „Balsuoju už Ugnę, nes ji žino, kas man geriausia“. Ji tau taip sakė? Kaip miela. Rinkiminiai pažadai tuomet aidėjo kas pertrauką, kandidatai agitacinės savaitės metu iš pat ryto užsiklijuodavę Colgate reklamoms tinkamas šypsenas ir eidavę koridoriais taip reklamuodami save patys, nes jais buvo verta tikėti, išties.

O tada jie gavo mikrofoną, ir publika sukluso. Teko dalytis vienu, bet koks skirtumas – Ugnė vis tiek suspėdavo jį sugriebti pirma. Tvarkingai punkteliais suskirstyta ir atmintinai kaip

Didžiausi renginiai, savo mastu pralenkiantys net „Auksinius svogūnus“, prieš autobusų tvarkaraščius šalia rūbinės. O gal didelis ego prieš paprastą vaikį iš e klasės? Lyrinis nukrypimas.

Garbės žodis, jei būčiau žinojusi apie James Blunt'o kandidatūrą, būčiau balsavusi už jį. Jau vien dėl to, kad jis išliko savimi net agitacinės savaitės metu, o ne ėmė šypsotis kiekvienam sutiktam ir paviršutiniškai meiliskauti taip tikėdamasis pigiai nusipirkti balsus. Iš serijos „tu man rūpi, nors nežinau tavo vardo, gal...“ Ir tokios šypsenos pykdo daugelį, kas nėra fuksai ir jau orientuojasi aplinkoj, atsižvelgia į aplinkybes ir numato pasekmes. Taip, kai buvau fuksė ir kandidatavo Gabrielius, Butkus ir Predkelis, mano balsą nupirko šypseną, bet not this time, you know.

Kita temos potėmė – Mantas Nemanis. Negražu varyt ant Manto

netinka. Ir tai sakau nenorėdama jums moralizuoti, mokyti elgtis viešai (aš irgi nemoku) ar todėl, kad Mantas ir jo mergina, kiek nuliūdusiom akim tą minutę, mano draugai. Aš tik žiūrėjau į viską iš šono. Panelė Pašalinė. Labai tikiuosi, kad prezidento kėdėje naujokė Ugnė girdės kiekvieną jos besišaukiantį, taip pat, kaip girdėjo Mantas.

Nugalėjo moteris. Ar tam turėjo įtakos Licėjaus demografinis pasiskirstymas? Ar kalti akis sublizgėti verčiantys pažadai? Ugnė, man patiko, ką tu pažadėjai ten stovėdama priešais ant scenos į mikrofoną. Tikiuosi, neišmetei tų popierių, kur viskas parašyta, ar bent jau pasižymėjai viską užrašų knygutėje.

Ir dar... Manau, jog derėtų priverst inauguruojamą prezidentą išmokyti savo priesaiką atmintinai. Čia dėl viso pikto – kad ilgiau atsimintų.

Apribotas laisvų grafikų išdavimas olimpiadininkams: ko visu tuo siekiama?

Nors dar vakar už puikius pasiekimus matematikos olimpiadoje trečiokei Gretai spaudė ranką aukščiausi Lietuvos pareigūnai, šiandien ji jau suka galvą, kaip suspėti tinkamai pasiruošti kitai matematikų kovai. Viskas būtų kur kas paprasčiau, jei ne lapkričio mėnesį Licėjaus mokytojų priimtas nutarimas – laisvas grafikas olimpiadininkams dabar suteikiamas likus vos porai dienų iki pačios olimpiados.

Lazda turi du galus

Metodinės tarybos pozicija išlieka aiški ir vienareikšmiška – laisvų grafikų vis ilgesniam laikui mokiniai ima prašinėti dėl vis menkesnių dalykų, retas jų iš tiesų intensyviai dirba ir išnaudoja gautą laiką, tad nuo šiol jo galima trukmė apribota iki dviejų dienų. Tokį nutarimą išgirdę įvairių mokomųjų dalykų olimpiadininkai liko nepatenkinti: „Dvi dienos pasiruošti olimpiadai skamba daugiau nei juokingai, – sako fizikos olimpiadininkė Laura. – Per tokį trumpą laiką nespėji nieko išmokti. Ruošimasis olimpiadai yra ilgas procesas, o kai tam ima trukdyti įvairūs didelės reikšmės neturintys namų darbai, kuriuos vis dėlto reikia padaryti, visko suderinti tiesiog neįmanoma.

Žinoma, dėl to kenčia olimpiadų rezultatai“, – skundžiasi ji.

Veidmainystė?

Ar čia tinka šis žodis? Kiekvieno oficialaus renginio metu direktorius nepamiršta pasidžiaugti gabiųjų liceistų laimėjimais olimpiadose – štai vienas mūsų draugas iš respublikinės olimpiados visiems parvežė auksą, o kitas tarptautinėje iškovojo sidabrą. Pasidaro šiek tiek apmaudu, kai besidžiaugianti mokinių pasiekimais administracija pati realios galimybės pasiruošimui konkursams nesuteikia. Vaikščiodama Licėjaus koridoriais pamačiau kažką sprendžiančią Gretą – trečio kurso pasididžiavimą ir tikrą matematikos grynuolį. Priėjau, pasikalbėjom. O pasirodo, Greta jau pora dienų neina į pamokas, mat intensyviai mokosi matematiką. Paklausta, kaip pateisins praleistas pamokas, Greta nusišypso, gūžteli pečiais ir kiek susimėčiusi atsako: „Nežinau... Reikės kaip nors...“ O jei ji mums parveš dar vieną titulą ir prizinę vietą, mes jai visi smagiai paplosim ir pasidžiaugsim už nuopelnus „keliant Licėjaus vardą“. Ir tikrai, juk šių žmonių dėka Licėjus ir yra daugumos sąrašų viršuje. Tai gal vis dėlto reikėtų sudaryti sąlygas jiems tobulėti?..

Žmonės kalba

Kaip ir tam filme, taip ir Licėjū – čia ir sienos turi akis bei ausis ir gandai aplinkit valgyklos aromatas sklendo. Pradėjusi

diskutuoti šiuo klausimu su visokiais žmonėmis prie trečio aukšto stalų išgirdau daug ką naujo ir visai netikėto. O žmonės kalba, kad tai nuskriaustieji humanitarinių mokslų mokytojai iškėlė šį klausimą ir kolei kas mūšyje nugalėjo, mat tiksliusius ir gamtos mokslus koridoriuose kalantys laisvu grafiku prisidengę moksleiviai ne tik kad neparuošia namų darbų, bet ir išvis į pamokas nevaikšto! O niekam juk ne paslaptis – apie lietuvių kalbos konkursus ir olimpiadas mažai kas Licėjūje yra girdėjęs ar intensyvi norą dalyvauti išreiškęs. Tai kaip dabar išeina? Nuskriausti tiksliųjų mokslų perlai ir patenkinta humanitarų savimeilė?

Išvados?

Kol kas šiokią tokią krizę išgyventi priversti tik matematikos genijai. Tačiau tuose pačiuose Licėjaus koridoriuose jau atidaromi lažybų punktai ir pilasi prognozės – pavasarį prasidės likusių tiksliųjų ir gamtos mokslų olimpiados, o čia jau pusė svieto ketina laimę bandyti. Ir kas tada bus, kai jau visiems reikės ruoštis? Tačiau tiesos juk šiame nutarime ištis yra, mat dalis moksleivių gavę laisvą grafiką tikrai ne olimpiadoms mokosi ir anaipol nevarto vadovėlių. Pasiūlymų yra – griežtinti laisvų grafikų dalybų tvarką, o ne apibrėžti jų trukmę. Klausimas bus svarstomas seniūnų ir senato susirinkimuose, taip pat dar sykį pasieks mokyklos administraciją.

Viktorija Navickaitė, 3b

Ateitis priklauso jiems!

Akvilė Milkevičiūtė 2a

Emiliją Varevičiūtę (Ia), ko gero, kiekvienas jau spėjo pastebėti ir įsiminti dėl jos plaukų spalvos, tačiau tai nėra vienintelė jos ypatybė – ši mergaitė pasižymi dar ir tuo, kad randa laiko daugybei įvairių užsiėmimų. Šįkart ji pasakoja apie vieną iš jų – narystę ateitininkų federacijoje.

Trumpai apibūdink ateitininkus.

Ateitininkai – katalikiška jaunimo organizacija, kurioje stengiamasi išugdyti tikinčius

ir mąstančius piliečius. Veikla remiasi visuomeniškumo, tautiškumo, inteligentiškumo bei šeimyniškumo principais, atskleidžiamais per katalikiškumo prizmę.

Kaip atsidūrei tarp jų?

Mokiausi katalikiškoje Vilniaus jėzuitų gimnazijoje ir buvau iš vyresnių draugų girdėjusi daug gero apie šią organizaciją, tad pamačiusi mokykloje skelbimą,

kviečiantį prisijungti, nedvejodama taip ir padariau.

Kuo iš pirmo žvilgsnio Tau labiausiai patiko ateitininkai ir kaip tos nuostatos keitėsi iki dabar?

Iš pirmo žvilgsnio mane labiausiai sužavėjo žmonių bendrumas ir draugiškumas. Kadangi anksčiau nebuvau bendravusi su jokia panašia organizacija, mane tai labai stebino ir traukė. Savaime suprantama, tie du faktoriai iki šiol neišnyko, tačiau dabar aš esu ne tik stebėtoja, bet ir to bendrumo dalis. Be to, ateidama pas ateitininkus aš netgi nebuvau tikra katalikė, bet per šiuos trejus metus patyriau labai daug įvairaus gėrio, tad galima sakyti, kad įtikėjau Dievą būtent priklausydama šiai organizacijai. Dabar man labiausiai patinka tai, jog mus visus vienija ne amžius, plaukų spalva ar mėgstamos muzikos stilius, o tai, kad tikime Dievą, esame aktyvūs katalikai.

Ką gi jūs veikiate?

Turime labai daug įvairios veiklos – lankomės svečiuose pas įvairius žmones, keturis kartus per metus turime akademijas, kurių metu stengiamės gilintis į savo tikėjimą, vasarą turime linksmas stovyklas. Taip pat būna įvairių savaitgalinių renginių, kartu švenčiame šventes, diskutuojame, jau keletą metų puoselėjame gražią tradiciją lankyti vaikų globos namus. Paprasčiau sakant, stengiamės įvairiapusiškai ugdyti save, domėtis tuo, kas vyksta aplinkui, ir būti to vyksmo

dalimi.

Jei jau prakalbome apie tai... Kuo tave labiausiai stebina vaikų namų gyventojai?

Stebina? Iš tiesų nežinau, ar tie vaikai mane stebina, galbūt labiau stebina aplinka, kurioje jie gyvena. Na, o vaikai... Keisčiausia, tačiau ir nuostabiausia yra tai, kad nors tie vaikai yra savotiškai nuskriausti gyvenimo, jie vis tiek yra be galo atviraširdžiai, meilūs, vis dar pasitiki žmonėmis.

Kokios aplinkinių reakcijos sulauki, kai pasakai, kad esi ateitininkė?

Aplinkinių reakcijos būna labai įvairios – dabar „nemadinga“ būti kataliku, tikėti Dievą, todėl bendraamžiai dažniausiai keistai nužiūri. Žmonės nėra susipažinę su šia organizacija taip gerai, kaip su, pavyzdžiui, skautais ir dėl to yra susidarę keistų požiūrių į mus, mano, kad nieko daugiau neveikiame, tik meldžiamės. Išgirdę tokią nuomonę tiesiog pasiūlome pasidomėti, kuo skiriasi katalikiškas jaunimas nuo senų „davatkų“. Kartais per savo neišprusimą mus ir ateistais pavadina, tuomet stengiamės viską nuleisti juokais ir paaiškinti, kuo skiriamės nuo ateistų.

Trumpai papasakok apie kitą savo veiklą.

Be ateitininkų, dar priklausau skautų organizacijai, lankau Mažąją teatro akademiją ir Skalvijos kino akademiją, esu fakyre, groju fortepijonu, geru oru mėgstu jodinėti ir šaudyti iš lanko.

Ačiū už pokalbį.

Viešnage KTU gimnazijoje

Akvilė Milkevičiūtė 2a

Gruodžio 3-5 d. dešimt licėistų lankėsi Kauno technologijos universiteto gimnazijoje. Gyvenome moksleivių šeimose, lankėme jų pamokas (kažkas gal netgi mokėsi), susipažinome, tiesiog – pamatėme kas pas kitus gero (arba nelabai).

KTUG įsikūrusi universiteto technologijų centre, gana nedidelėse patalpose – juk čia mokosi tik 11 klasių, mažiau nei 300 moksleivių. Mokiniai sėdi savo klasių kabinetuose, pas juos vaikšto mokytojai. Dėl šios priežasties beveik nepamatėme mokinių – tik savo „klasių draugus“ ir kitus gimnazistus, dalyvaujančius mainuose. Mums ši sistema pasirodė gana keista, tačiau dėl vietos stygiaus nėra kito pasirinkimo. O ir patys gimnazistai dėl to nedaro didelės problemos.

Gimnazijoje įvairūs renginiai vyksta beveik kiekvieną savaitę – diskotekos, protmūšiai, gitarų vakarai, žaidimų popietės, teminiai renginiai... Gimnazijos mokinių taryba ir patys moksleiviai tikrai nesnaudžia. Mes turėjome progą sudalyvauti protmūšyje (abu kartus laimėjo kas? Žinoma, licėjus) bei „Impro banane“ – smagiame improvizacijų šou. Licėistai turėjo reklamuoti kažkokį keistą žaislą, rengti TV detektyvą apie šeškus, dalyvauti pokalbyje dėl karvių apseklintojo

darbo ar aiškintis šeškų prasmę. Šis renginys buvo labai smagus, tad gal licėjus irgi galėtų surengti kažką panašaus?

Mūsų laikinieji klasės draugai tikrai pasistengė, kad neliūdėtume – turėjome galimybę pažaisti dažasvydį, dalyvavome minėtuose mokyklos renginiuose, aplankėme Nacionalinį M. K. Čiurlionio muziejų, kur mus su Lietuvos menininkais supažindino tapytoja Eglė Velaniškytė (nuo jos gavome keletą dovanų licėjui). Tikrai, nuobodžiauti neteko.

Pamokos, pamokos, pamokos... Atrodo, kad KTUG moksleiviai mokosi gerokai mažiau už mus. Arba gimnazistai pamiršta miegą dvyliktoje klasėje, arba licėjaus mokytojai ir mokiniai tiesiog persistengia. Bet kuriuo atveju, bent tų kelių dienų namų darbai mums pasirodė juokingi, kontroliniai taip pat buvo labai

yra Vilnius“, „Vilniuje susirenka visi geriausi mokiniai“, „į Vilnių plaukia visi pinigai“. Nebuvo malonu tai girdėti.

Dar vienas svarbus mokyklos „atributas“ – direktorius. Bronislovas Burgis vedė mums keletą pamokų, kurios buvo kiek nestandartiškos – matematika su poezija ir daugybe lyriškų nukrypimų ne į temą. Pats direktorius yra labai įdomi asmenybė, tačiau išgirdęs klausimą jam nelabai patinkančia tema, jis labai gražiai pakeisdavo temą, todėl keletas mums keistų ir įdomių dalykų apie KTUG taip ir liko paslapyje. Kita vertus, jo griežtumas duoda vaisių: tarkim, ketvirtoji KTUG taisyklė draudžia bet kur ir bet kada vartoti alkoholį ir beveik visi mokiniai šventai šios taisyklės laikosi.

Apibendrinus – jie niekada nebus mumis, mes niekada nebūsime jais. Tiek licėjus, tiek KTUG turi savų plusų ir minusų, o lyginti šias mokyklas yra labai sudėtinga. Šie mainai tiek

mums, tiek jiems yra puiki proga pasisemti naujų idėjų, pasidžiaugti savais plusais ir keletą dienų praleisti truputį laisviau – galvojant apie mokslus, bet nelabai rimtai.

AŠ – JIE – MES

Ieva Krivickaitė 3b

Aš žinojau, kad klibu. Klibėti nėra nei kvaila, nei keista, nei neteisinga, nes kliba visi. Ar bent didžioji dauguma. Be to, klibėjimas netrukdytų nei dirbti, nei miegoti, nei mylėti. Na gerai, trukdytų. Bet tik truputėlį. O kadangi visi – ar bent didžioji dauguma – nei jaudinosi dėl savo klibėjimo, nei laikė jį iškrypimu, aš taip pat nekreipiau į jį pernelyg daug dėmesio. Žinoma, buvo visokių – kai kurie žmonės neįtikėtinai juokingai bandė apsimesti esą tvirti kaip naujai sukalta kėdė, bet o, vargeli, kaip jie klibėjo! Rodės, kad nuo klibėjimo net oras aplink juos vibruodavo kelių metrų spinduliu. Buvo ir tokių, kurie išprotėdavo dėl savo klibėjimo. Juos uždarydavo į psichiatrines ligonines ir šerdavo vaistais, nuo kurių dingdavo ne klibėjimas, o supratimas, kad klibi.

Manęs niekur niekas neuždarė. Nebuvau toks beviltiškas atvejis. Žmonės, kurie pernelyg gerai manęs nepažinojo, manė, kad aš nė velnio neklibu. Tie, kurie pažinojo truputį, manė, kad puikiai tvarkausi su savo klibėjimu. O aš nežinojau, ar aš dar valdau klibėjimą, ar jis jau valdo mane. Buvo smagu apsimesti tvirta naujai sukalta kėde. Bet Dieve, KAIP aš klibėjau – nuolatos, dieną ir naktį, naktį ir dieną, rytais ir popietėmis, ar būčiau kėde, ar savimi – aš klibė-jau. Ir kaip apgailėtina sunku, KAIP SUNKU KAIP SUNKU KAIP BEPROTIŠKAI SUNKU kartais būdavo susivaldyti. Bet kartais sunkius dalykus tik įdomiau įveikti nei visai paprastus. O man nereikėjo nieko įveikti. Man tik reikėjo remonto, kaip

klibančiai kėdei.

Žinoma, jokio remonto aš nesiemiau. Niekad nemokėjau nieko tinkamai meistrauti. Todėl viskas taip ir pasibaigė. Aš subyrėjau. Subyrėjau į mažus gabalėlius prie savo darbo stalo. Gabalėliai nebuvo visai taisyklingi, bet pakankamai bjaurūs. Kvailiausia tai, kad niekas nesiėmė jų sušluoti. Visi tik

pastovėdavo išpūstomis akimis, truputį paklykdavo, truputį paraudodavo ar truputį nualpdavo ir pakviesdavo kitus. Pasižiūrėti, kas čia nutiko. Surinkti gabalėlius išreikalavo kaimynai, kai juos pasiekė koptus dvokas. „Dėkui Dievui, mes ne tokie, – užsiėmė nosis jie būriavosi ketvirtojo aukšto laiptų aikštelėje, – dėkui Dievui, MES niekuomet tokie nebūsime.“

Apie vergus ir moteris mes nešnekam.

Sula buvo keistuolis, nes buvo ryžas.

Jūs 2010-aisiais mokyklą baigiat, a ne?
Na nežinau, ar jums pavyks, bet gal...

Viskas gerai Amerikoje baigėsi -
prasidėjo karas.

Matai, dešimbalėje sistemoje gautum
tikrai neigiamą pažymį, nes labai mažai
šnekėjai. Bet aš tau parašysiu tikrai teigiamą
pažymį – dvejetuką.

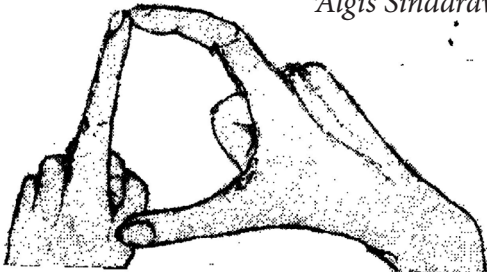
Mokiniai: Mokytojau, bet mes nespėjam.

Mokytojas: Nieko. Sunku pratybose,
lengva kare.

Mokiniai: Bet mokytojau... Duokit
kitam kontroliniui daugiau laiko.

Mokytojas: Na... Šiaip... Gerai. Bet bus ir
daugiau užduočių.

Algis Sindaravičius

Mokytojas: Paminėsi mano žodį – kai tau bus 60 metų, tu
dirbsi matematikos mokytoja. Ir būsi bjauri mokytoja!

Mokinė: O kokioj mokykloj dirbsiu?

Mokytojas: Nežinau. Kažkur tarp Balbieriškio ir Prienų.

Mokinė: Mokytojau, o iš kur tas skaičius „e“ ištrauktas?

Mokytojas: Jis neištrauktas. Jį mums atsiuntė Dievas.

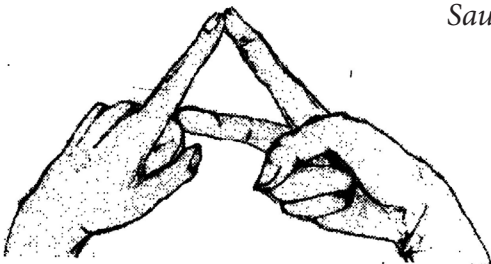
Antanas Skūpas

Yra ir tortas Napoleonas. Tarp kitko, labai skanus.
Nekenti Napoleono, bet vis tiek suėdi. Perki tortus ir
taip išreiški savo neapykantą. Paskui dar nusiperki
Napoleono gėrimą ir geri.

Aš čia, šiaip jau, pasakiau gerą bajerį. Jūs turbūt
nesupratot.

Nežinai Napoleono gėrimo?! Tai jau siaubinga
išsilavinimo spraga.

Saulius Jurkevičius

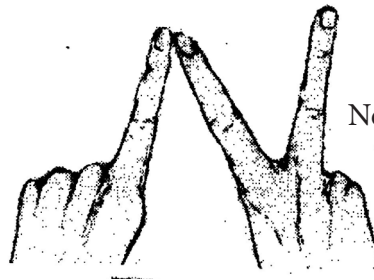
Lemputė užsidega, o maistas – ne.

Tada būtumėt stori ir apsiledavę...

Jis visur vaikščiojo su maske, nes visur buvo germsų.

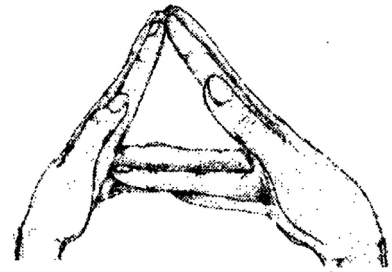
Jis nėjo į lauką, nes bijojo sutikti arklį.

Linas Ulevičius

Nereikia tampyti ūso už ausų.

Ričardas Jankauskas

Jei tu nuo savęs nutolęs per 0, tai kiek tau reikia apibėgti
ratų aplink stadioną, kad pasikasytum galvą?

Tokia graži funkcija, kad nors imk ir nusinešk su lenta.

Liniuotė... girdėję tokį prietaisą?... skirta sriubai valgyti.

Nusipieškite funkciją ant sienos ir sulenkit.

Benas Budvytis

Kodėl vaikui reikia problemų?

Nes jis jaučiasi vienišas ir jam liūdna.

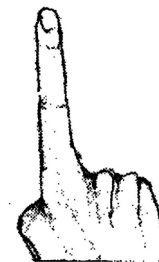
Patikėkit, man tikrai įdomiau
knygos negu visokie jūsų rašiniai.

Vida Lisauskienė

Ką mokėsi HL, tai jau jų problemos...

Žmonės yra tokie iškrypę, kad nori
pieną visą gyvenimą vartoti.

Alyda Daulenskienė

Atėjo Dievo ranka ir išplojo tas orbitales.

Rasa Žemaitaitienė